

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388775008/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

lig. »Phantasier – sagde jeg omsider noget langsom og halv tvivlraadig – kan ogsaa bevirke –« »Hals« faldt han ind, »her behøve vi ikke at tage Phantasien tilhjælp; Skjøgen tilstaaer det jo selv.«

I det samme kom de to yngste Døttre ind, og ilede hen for at omfavne ham. Men han traadte saa langt tilbage, som han kunde komme, satte Hænderne imod dem, og stirrede paa dem med Forfærdelse og Afskye i alle hans Miner. De arme Smaapiger bleve forskrækkede, skjalv, brast i Graad, og faldt hverandre om Halsen – de frygtede for at have forseet sig i Noget. Jeg tog dem i mine Arme, og mine Taarer faldt paa deres guldløkkede Hoveder. Da opløstes ogsaa hans Forhærdelse i Medynk; den gamle Ømhed vendte tilbage, og jeg – for en Tid – Tvivlens Dæmon ud. Han satte sig, tog dem paa sine Knæe, og kjertegnede dem vevselvis: de Smaac græd nu af Glæde.

I denne ønskeligere Sindstemning troede jeg at torde forlade ham, for at tage far paa mine ufuldendte Forretninger. Jeg overlod ham til hans gode Hjertes mildere Følelser, og den Barmhjertiges mægtige Naadevirkninger.

Da jeg den følgende Morgen besøgte ham, hae han afklædt, men vaagen i Sengen. Den næst yngste, tolvvaarige Datter sad hos ham, og vilde paanøde ham en Kop The. Han afslog den, saae mørk, kold og næsten fremmed paa os Begge. Med bønlig Mine pegte jeg paa den Lille, og nu tog han Koppen, satte den til Munden, smagte; men som om det havde været bitter Medicin, lod han den atter hvile paa Dynen. For at faae Glutten bort, bad jeg hende om at skaffe Frokost, og søgte nu ved min venlige Tiltale paany at aabne den arme Mands tilknugede Hjerter.

Han satte Koppen fra sig, og foldede sine Hænder. Enten hørte han mig ikke, eller han forstod mig ikke. »Mit Liv,« sagde han omsider sagte og langsomt, »er hjemfalden til den, som gav det – Giften virker; jeg har udtømt Bægeret til sidste Draabe! og for mig findes ingen anden Modgift, end Døden. Jeg er opvaagnet af en lang og sød Drom; jeg har – som det ofte hændes de Afsindige – faaet et lyst Øjeblik, den nære Opløsnings sikke Forbud. O min Gud, min Gud! tag mig dog bort herfra, inden denne Slange kommer tilbage!« Han lukkede sine Øjne, som om han frygtede for Synet af hende. »Jeg elskede saa ømt, saa trofast,« vedblev han efter et Ophold, »af mit ganske Hjerter, Sjel og Sind; i tive Aar indbildte jeg mig at beboe et jordisk Paradiis, og vandrede paa en Vulcan, der lønligen brændte under

mine Fødder – den tynde Skorpe, som adskilte Himmel og Helvede, er bristet nu, og jeg nedsunken i det flammende Svælg – barmhjertige Gud! lad Legemet fortæres, og tag min arme Sjæl!»

Jeg bad med ham, for ham om Styrke og Taalmodighed; jeg trostede ham med Guds almægtige Godhed, med Tanken om hans tvevandede haabefulde Sønner, om en taaleligere Fremtid under Adskilleisen fra den Uværdige. Han rystede sagtelig med Hovedet: »Jeg kan ikke leve i den Verden,« sagde han, »hvor hun aander; vi kunne ikke mere have een Sol tiffelends. Adskillelse fra Bord og Seng og Huus og Fødeland – det er altsammen Intet – Lys og Mørke, Liv og Død, Tid og Evighed maae være imellem os; før ere vi ikke adskilte.«

Den ældste Datter (jeg tør desværre ikke sige *hans* Datter) kom ind med sit toaars Barn paa Armen. Glutten rakkede efter den formeentlige Bedstefader, og udlallede denne ham forhen saa søde Benævnelse. Med Tegn paa indvortes, sønderlidende Smærter, bortvendte han sit Ansigt. Den bedrøvede Moder satte Barnet ned, og Taarer væltede ud af hendes Øjne. Jeg maatte føre Begge bort, og opbyde al min Kunst og Opfindelseskraft for at berolige den stakkels Kone. Det lykkedes mig kun halvt – hun ahnede en forestaaende Ulykke.

Saavidt min Tid tillod det, forblev jeg hos min ulykkelige Ven, var hans Vogter, Opvarter, Trøster i de følgende syv Dage. Jeg havde en tung Bestilling: baade at passe ham, at afholde alle Besøg og at berolige Børnene.

Den anden Læge kom et Par Gange ubuden; men da han Intet fik at bestille, blev han omsider borte.

Jeg skrev til Sønnen i Kjøbenhavn; jeg haabede, at deres Nærværelse vilde virke gavnligt paa den arme Lidende – de kom først tidligt nok til at ledsage hans afsjælede Legeme til det længselfuld forønskede, og voldeligt tiltvungne Hvilested.

Min Ven blev med hver Dag mere stille, mørk og ordknap; det var mig sandsynligt, at han rugede over een eller anden frygtelig Plan.

Ottende Dagen efter den sørgelige Opdagelse henvo Majoren; han havde bestandig siden lagt som i en Dus, og døde uden at have faaet sin Bevidsthed igjen. Jeg bragte L* denne Tidende; han modtog den ligegyldigen, og sagde blot: »Vi ville snart mødes.«

Dagen efter var Frue L* ventendes tilbage. Jeg spurgte hendes Mand, hvorledes der skulde forholdes ved hendes Ankomst; og om